

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Haj Gerlóczy, Kamermayer!

Osztályozás

Tárgy

796.6

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

— (Haj Gerlóczy, Kamermayer!)
vagy Ráth, vagy nem tudom én ki a főváros régi nemzetes nagyjai közül, akik a nyolcvanas, kilencvenes évek táján a fővárosi rendeleteket aláírták! Haj, hogy él tetszettek velem bánni szegény huszadik századbeli magyar köztisztviselővel!... Az eset ott kezdődik, hogy nem bírom már a sokfajta közlekedési eszköz: villamos, omnibusz, autóbusz stb. állandó tarifaemelését... Patrióta lelkesedéssel még csak bírnám, csak pénzzel nem... Én hát elhatároztam, hogy szakítok a Közlekedési Részvénytársasággal és inkább magam közlekedem. Biciklit vettem. Gondoltam: A közönséges uttestnek nincs alsóvezetéke, tehát valószínűleg sokkal alkalmasabb a közlekedésre, mint a villamos pályatesetek. Kijebb rukkolok a kocsitra és vigán röptülök a hivatalomba, napi dolgaim után és nem fogok mindenről elkésni. Befektettem ebbe az üzletbe egy ősi családi zsebórát, két szőnyegot, amit a vagyonmentő vásárok még a birtokomban hagytak és közlekedési részvények helyett kerékpárt vettem.

Látnom a biciklit és a hátán ülve maradnom, két hét műve volt. Addig ugyanis kitűnő kerékpárom szilaj csikónak képzelte magát s mindig ledobott. Végre megtörtem ellenállását. Két heti kórházi ápolás után, biciklim súlyos testi sértéseit teljesen kiheverve, végre megküldhettem az ultimátumot a Közlekedési R.-T.-nak. Felpattantam nemes drótparipámra s szédítő iramban megindultam a Krisztina-köruton át hivatalom, a főkapitányság felé. A templom előtt biztos, hatalmas ívben nekikanyarodtam az Alagutnak és huss!... Átsurranok, még mielőtt a Várhegy ránk szakadhatott volna, amitől mindig rettegek, ha az alagutban járok.

grás:

Uj Nemzedék

Bp

1924. 4. 16.

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A Lánchíd következik... Vidáman röptülünk neki én és nemes drótparipám. A hídfőn túl aztán már csak én folytattam a röptülést, drótparipám beszüntette. Miután föltápáskodtam, az okozati összefüggést kezdtem vizsgálni. Nagyon egyszerű volt: a rendőr kényszerítette megállásra nemes drótparipámat, úgy hogy kikapta alólam. Így kerültem én a levegőbe, majd pedig az omnibusz alá.

— Miért nem hagyja a biciklimet utánam jönni? — érdeklődöm meglepetten a rendőrnél s mutatom neki igazolványomat, hadd lássa, hogy fölöttese vagyok.

— Rendelet van kérem, hogy a Lánchidon nem szabad biciklinek járni.

Ebben a pillanatban motorbicikli röptül el mellettünk.

— Hát ennek szabad?

— Ennek igen, mert ez gépercejű kerékpár...

Szóval csak az embererejű kerékpárnak nem szabad úgy járni a hidon, ahogyan szokott egyébként.

Kérdősködtem hivatalomban s felvilágosítottak, hogy csakugyan itt felejtődött a múlt század nyolcvanas éveiből egy rendelet, amely megakadályozza, hogy a Közlekedési R. T. ellen indított hadjáratom sikeres legyen.

Nevetném kellett a bosszuságtól. Igazán kiadhattak volna már egy rendeletet azóta, amely a biciklinek is megengedi azt, amit az autónak és motornak megenged.

Vagy csak a szegény ember bosszankodjék mindig?

Székesfővárosi hazinyomda 1922